

[Boligministeren.]

Når hr. Hastrup siger, at frigivelsen af byggeriet ikke bør være midlertidig, men varig, kan jeg sige, at det er jeg helt enig i. Det har jo netop været formålet, og det kan jeg sige også til hr. Rimstad; jeg tror, han var inde på det samme problem; frigivelsen af byggeriet er netop foretaget på en sådan måde, at vi trinvis har afviklet de reguleringer, der var, og haft en periode til at konstatere, om virkningerne var af en sådan karakter, at man ikke skulle frygte netop for en tilbagevenden. Derfor mener jeg, denne trinvis afvikling er rigtig. Vi er jo nu gået et meget langt skridt ved den sidste frigivelse pr. 1. marts; der ligger nogle problemer tilbage navnlig omkring erhvervsbyggeriets regulering, men jeg finder det rigtigt, at vi nu de nærmeste måneder afventer virkningen på aktiviteten, på beskæftigelsen, så vi kan se, hvornår vi efterhånden kan få de sidste dele af disse bygge-reguleringer ud af billedet.

Jeg skal sørge for, at der gives lidt nærmere oplysninger om de økonomiske virkninger; i selve lovforslagets bemærkninger er der jo kun nævnt tallet de ca. 20 mill. kr. Det er klart, at dette tal er fremkommet dels ved at tage bruttoudgiften for selve rentesikringsordningen, dels ved at fradrage udgifterne ved de ophævede tilskudordninger, således at nettoudgiften bliver omkring ved de 20 mill. kr., et beløb, der ligger en lille smule under, hvad driftslånsforslaget ville have kostet efter tilsvarende beregningsmetode. Når tallet ikke er det, man tidligere har set ved beregninger til udvalget, skyldes det, at her er det et finansår, det drejer sig om, men det ligger altså en lille smule under, hvad udgiften ville have været til driftslånsforslaget.

Fru Else-Merete Ross talte om de sociale boligelskabers landsbyggefond. Vi betragter også opbygningen af landsbyggefonden som værdifuld. Fru Else-Merete Ross understregede stærkt, at dette må være en engangsforeteelse, en engangslov, og det er det jo i hvert fald i denne sammenhæng her i forbindelse med forliget; jeg synes på den anden side, at det vil være lidt svært lige så vel på dette område som på de områder, der skal tages stilling til, når vi når frem til 1972-73-74, så kategorisk i dag at kunne sige, hvad der til den tid må være

en nødvendighed over for nybyggeriet. Men jeg er i øvrigt enig i, at det gælder for denne overgangsperiode med den aftrapning, der er tale om.

Jeg er i øvrigt enig i, at vi netop i den kommende tid også må lægge vægt på en udbygning af saneringen; der findes i øvrigt allerede sådanne rammer for sanering, at de kan udnyttes; de bliver vel ikke engang helt udnyttet med de økonomiske rammer, vi har på budgettet, men det afhænger jo i nogen grad af, hvor stærkt saneringsplanerne kan fremmes ude i kommunerne.

Hvad det rationelle byggeri og uddannelsesproblemerne og arbejdskraften angår, er der jo i virkeligheden allerede sket meget på de områder. Der er sket både en vældig omskoling af mange ufaglærte, der er ført ind i byggesektoren. Der er også sket en meget betydelig forøgelse af produktiviteten; ellers ville det jo ikke have været muligt med en i og for sig ikke stærkt stærkt voksende arbejdskraftmængde i byggesektoren at forøge antallet af boliger pr. år fra en snes tusinde for nogle få år siden og til det dobbelte på 40.000 nu. Produktionen i nybyggeriet regner vi med i fem års perioden fra 1960 til 1965 er steget med 30 pct. pr. beskæftiget arbejder.

I øvrigt er nu en meget stor del af dem, der er beskæftiget i det industrialiserede nybyggeri, ufaglærte, der er omskolet, og faggrænserne er altså ikke længere så skarpe, som fru Else-Merete Ross synes at have opfattelsen af, og det er altså en bevægelse, der i høj grad er i gang, og der er vel ingen grund til at tro, at den ikke skulle fortsætte i samme omfang, som netop det industrialiserede rationelle byggeri vinder udbredelse.

Hr. Kai Moltke synes at ville reducere de 12.000 lejligheder til en meget lille del af nybyggeriet; jeg vil gerne understrege, at for det første er denne kvota netop sidste år forhøjet fra 10.000 gennem en årrække til de 12.000, altså med 20 pct., og denne forøgede boligmasse er det, der nu får en rentesikringsordning. For det andet synes jeg nok, at man ikke helt kan vurdere disse 12.000 boliger ud fra det samlede byggeri på 40.000 pr. år. Vi ved jo, at ca. de 60 pct. af nybyggeriet er parcelhuse ud over landet, og det er jo ikke det, der stort set har været det sociale byggeris opgave: at bygge